

Література

1. Грицина А. Внесення змін до деяких законодавчих актів щодо захисту авторського права і суміжних прав у мережі Інтернет [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ilaw.net.ua/vnesennya-zmin-do-deyakyh-zakonodavchyh-aktiv-schodo-zahystu-avtorsko-ho-prava-i-sumizhnyh-prav-u-merezhi-internet/#more-770>.

2. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/rada/show/3792-12>.

3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо захисту авторського права і суміжних прав у мережі Інтернет (реєстр. № 3353): Проект Закону України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=56869.

4. Шишка Р. Б. Охорона права інтелектуальної власності: авторсько-правовий аспект / Р. Б. Шишка. – Х.: Еспада, 2002. – 368 с.

УДК 347.4 (477) (243.2)

Кравченко Д. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ДОГОВОРУ ДАРУВАННЯ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

У системі договорів про передачу майна у власність одне з особливих місць посідає договір дарування. Дарування є одним з найстаріших інститутів цивільного права. Він своїми витокami сягає Давньоримських часів, де він розглядався як підстава виникнення права власності. В подальшому інститут договору дарування зазнав не значних змін. На даний момент у Цивільному кодексі, договору дарування, присвячена 55 глава, яка містить 14 статей.

Взагалі під договором дарування, за ч. 1 ст. 717 ЦК України, слід розуміти договір, за яким одна сторона (дарувальник) передає або зобов'язується передати в майбутньому другій стороні (обдаровуваному) безоплатно майно (дарунок) у власність. Тобто, можна твердо стверджувати, що безоплатність є обов'язковим і одним з найважливіших елементів концепції дарування [1].

Як вже зазначалося, договір дарування є безоплатним, тому дарувальник не вправі вимагати від обдаровуваної особи зустрічних дій майнового або немайнового характеру. Договір дарування, укладений з порушенням вимог закону про безоплатність передання іншій стороні майна у власність, є нікчемним. Але згідно зі ст. 725 ЦК може бути

встановлений обов'язок на особу яка прийняла дарунок вчинити певну дію майнового характеру на користь третьої особи. А дарувальник, у свою чергу, має право вимагати від обдаровуваного виконання покладеного на нього зобов'язання, у разі порушення обов'язку дарувальник має право вимагати від обдаровуваного повернення дарунку, або його відшкодування, та розірвання договору [3].

З цього випливає, що укладаючи договір дарування з покладенням на обдаровуваного обов'язку перед третьою стороною, дарувальник тим самим обтяжує першого майновим обов'язком, який сам дарувальник має перед цією третьою особою. Такі договори іноді укладаються з метою приховати інший правочин, і виходячи з вищесказаного він може бути визнаний недійсним (ст. 235 ЦК) [2, с. 20].

Відповідно до ч. 2 ст. 719 ЦК договір дарування нерухомого майна укладається у письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню. Якщо слідувати загальним положенням про придбання права власності за договором, право власності на нерухоме майно за договором дарування має виникнути у набувача з моменту нотаріального посвідчення цього договору, оскільки ч. 3 ст. 344 ЦК України є імперативною нормою. Проте залишається незрозумілим, чи не суперечить вона ч. 1 ст. 722 ЦК України, згідно з якою право власності у обдаровуваного на дарунок виникає з моменту його прийняття [3].

Ухвалення подарунка, як і його передачі, є наступним після узгодження волі учасників договору необхідними елементами його укладення, так як згоду дарувальника на передачу дару та згоду обдаровуваного на його прийняття не створюють фактичної можливості для здійснення останнім правомочностей власника, а є тільки їх юридичною передумовою. Разом з тим слід зазначити, що в момент нотаріального посвідчення можна прийняти дар шляхом прийняття документів, що засвідчують право власності на річ, інших документів, які посвідчують належність дарувальникові предмета договору, або символів речі (ч. 4 ст. 722 ЦК) [2, с. 21-22]

Ми вважаємо, що також необхідно звернути увагу на ст. 729 ЦК України, а саме на ч. 2 ст. 729, яка говорить про те, що договір про пожертву, як вид договору дарування, вважається укладеним з моменту прийняття пожертви. Тобто такий договір можливо вважати тільки реальним договором. Положення цієї статті суперечить ст. 719, в якій говориться, що договір дарування може бути як реальним, так і консенсуальним [1].

Можна зробити висновки, що Цивільний кодекс України є дуже не досконалим, внаслідок чого виникає багато не зовсім вдалих формувань і суперечностей щодо трактування різних статей цього кодексу, в тому числі й статей глави 55 ЦК України.

На нашу думку редагування та вдосконалення правових норм

розв'язує найголовніші питання цивільного законодавства, а саме науково-теоретичного, законодавчого та правозастосовного характеру.

Література

1. Цивільний кодекс України: за станом на 2016 р. / Верховна Рада України. – Офіц. текст. – К.: Паливода А.В, 2016. – 382 с.

2. Гриняк А. Спірні питання договорів дарування та довічного утримання як підстав виникнення спільної власності громадян / А. Гриняк // Підприємництво, господарство і право. – 2007. – № 5. – С. 23.

3. Новікова В. Особливості договору дарування / В. Новікова // Підприємництво, господарство і право. – 2009. – № 1. – С. 14-17.

УДК 366.52

Кузьмович С. Б., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ОСОБЛИВОСТІ ДОСУДОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ СПОРІВ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ

Яким чином притягнути до відповідальності недобросовісного виробника, виконавця або продавця? Лише знання своїх прав виявляється недостатнім, тому важливим у сфері захисту прав споживачів є питання про те, яким чином захистити своє порушене право, змусити виробника/продавця/виконавця замінити товар, провести його ремонт, повернути гроші, в якому порядку вимагати відшкодування шкоди, завданої небезпечним для життя і здоров'я товаром. Так, відповідно до Конституції України: «кожному гарантується захист прав та свобод судом». Не виняток складають і питання захисту прав споживачів [1]. Разом із тим не менш важливим є досудовий захист прав споживача у разі виникнення спору, адже через правильну побудову стратегії досудового врегулювання спору сторони цілком можуть дійти згоди, не подаючи позовних заяв до суду і не витрачаючи свій час на поїздки до судових органів і участі в судових засіданнях.

Досудове врегулювання спору – це врегулювання спірних питань між сторонами у позасудовому порядку (тобто будь-якому несудовому порядку) [4]. Під час досудового врегулювання спору фактично існують дві сторони: споживач і виробник/продавець, при цьому інших посередників у вигляді суду або іншого державного органу між ними немає. На цій стадії ведуться переговори в усній або письмовій формі, які включає два етапи:

1) споживач зв'язується з продавцем, щоб описати та/або показати